

Arrest

nr. 119 448 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn van Fula afkomst, geboren op 23 december 1991 te Freetown. U woonde te Freetown bij uw ouders tot wanneer u trouwde met (I.K.K.) op 22 april 2012. Uw moeder was hoofd van de bundu society van Waterloo. Ze was er sowe (besnijdster) en andere vrouwen werkten ook voor haar.

Uw moeder had deze taak van haar moeder overgenomen. Uw moeder wilde dat u haar zou opvolgen als hoofd en ook sowe zou worden.

Sinds u ongeveer elf jaar was zei uw moeder u dat u haar diende op te volgen. U wilde echter niets te maken hebben met Bundu. U zag immers dat meisjes erg bloedden wanneer ze terug kwamen van hun initiatie. U kon er steeds voor zorgen dat u niet werd geïnitieerd door weg te lopen wanneer het seizoen aanbrak om te besnijden.

U vertelde uw man dat u tegen Bundu was en dat uw moeder u wilde initiëren. Uw man wilde niet dat u dingen zou doen tegen uw zin. Uw moeder wilde u besnijden in december 2012. Toen bleek dat u zwanger was, stelde uw moeder uw besnijdenis uit en zou ze u, indien u zou bevallen van een dochter, samen met haar besnijden.

Uw man kon er voor zorgen dat u uit Sierra Leone kon vluchten. U nam samen met de smokkelaar, mr (J.), het vliegtuig in Sierra Leone en arriveerde op 26 november 2012 in België. U vroeg asiel aan op 30 november 2012.

U beviel in België van uw zoon, (A.) op 19 februari 2013. U verklaart dat de vader van uw zoon uw echtgenoot is.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 (opgemaakt door dr (G.K.) op 14/10/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u besmet was met TBC en hiervoor medicatie dient in te nemen; een medisch attest waaruit blijkt dat u zich niet zo goed voelde en dat de medicatie die u neemt ter behandeling van de TBC besmetting hiervan de oorzaak zou kunnen zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat uw moeder u wilt initiëren in de Bundu society (nvdr besnijden) en dat ze wil dat u haar opvolgt als sowe (nvdr besnijdstster) en hoofd van haar Bundu society. (zie gehoor CGVS, p 13) U verklaarde ook expliciet dat initiëren betekent dat een deel van de vrouw verwijderd wordt (zie gehoor CGVS, p. 12).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u meermaals ontwijkend antwoordt op de vraag of u al dan niet besneden bent, zegt 'Wanneer ik klein was, weet ik het niet. Maar wanneer ik groot was, heb ik het niet toegestaan.' Wanneer de protection officer u nogmaals vraagt of u besneden bent, zegt u ' Wanneer ik klein was, weet ik het niet' (zie gehoor CGVS, p 11) Wanneer de protection officer u vraagt of u nooit aan uw moeder heeft gevraagd of u besneden bent, zegt u 'Neen, ik heb het nooit gevraagd.' (zie gehoor CGVS, p 14) Het is verbijsterend dat u, die vreest voor een initiatie in Bundu, niet zou weten of u al dan niet reeds besneden bent en dit bovendien nooit heeft gevraagd aan uw moeder. Aangezien tot het Bundu-genootschap - waar uw moeder als sowe werkte - enkel besneden meisjes en vrouwen toegelaten worden en aangezien van een toekomstige sowe verwacht wordt dat ze toekijkt bij besnijdenissen in de Bundu-bush (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) is het totaal niet aannemelijk dat u er niet van op de hoogte bent of u zelf reeds de besnijdenis onderging.

U verklaart herhaaldelijk dat uw moeder u wilt initiëren. (zie gehoor CGVS, o.a. p 15, 16, 17, 18, 22) en dat u vanaf uw elf jaar, wanneer uw moeder u voor de eerste keer vertelde over de initiatie, tot nu (nvdr ongeveer tien jaar lang) steeds de besnijdenis kon ontvluchten door weg te lopen. (zie gehoor CGVS, p 16) Indien u op die jonge leeftijd er reeds in slaagde de inwijdingsrituelen als sowe te vermijden, is het niet aannemelijk dat u nu, als volwassen vrouw, gesteund door haar man, dat niet zou kunnen.

Tijdens uw volledige asielrelaas verklaart u dat uw moeder u wilt initiëren. Ook tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u uitdrukkelijk dat **u vreest voor de besnijdenis van u en uw ongeborn kind.** (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ op 4 december 2012, p 4) Uit het medisch document dat u aan het CGVS doorfaxte op 16 oktober 2013 blijkt echter dat u reeds besneden bent type 2. **De vaststelling dat u reeds besneden bent ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig.** De vrees die u inroept is immers niet van toepassing aangezien u reeds onderworpen werd aan de traditionele praktijk van besnijdenis. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Sierra Leone zelden een herbesnijdenis zou voorkomen. Indien er wel zou herbesneden worden, wordt dit hooguit als een straf opgelegd. Aangezien u, gedurende uw gehele gehoor niet heeft gesproken over een 'straf' die u zou worden opgelegd is het niet plausibel dat uw moeder u zou herbesnijden. Hierdoor kan verder worden geconcludeerd dat uw relaas aan geloofwaardigheid ontbeert.

Gezien van iemand die verondersteld en gedwongen wordt haar moeder op te volgen als sowe op zijn minst mag verwacht worden dat ze zelf weet of ze al dan niet lid is van de Bundu-gemeenschap (en dus besneden is), en gezien u dit blijkbaar helemaal niet wist, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen gedwongen te zijn uw moeder op te volgen als sowe.

Verder verklaart u dat u, aangezien u bent bevallen van een zoon, geen vrees koestert voor besnijdenis voor hem. (zie gehoor CGVS, p 25)

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 werd reeds besproken en ontkracht uw volledig asielrelaas. Het medisch document waaruit blijkt dat u was besmet met TBC en dat u hiervoor

medicatie dient te nemen is hooguit een verklaring waarom u niet aanwezig was tijdens uw geplande gehoor op 9 september 2009.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster stelt dat zij door in te gaan tegen de gebruiken van de Bundugemeenschap en door deze gemeenschap en haar land van herkomst te ontvluchten, zich bij een gedwongen terugkeer naar Sierra Leone zal blootstellen aan vervolging. Zij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van juni 2006 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en meent geen bescherming te kunnen krijgen van de plaatselijke autoriteiten. Het besnijden van vrouwen is in Sierra Leone dagelijkse praktijk en niet bij wet verboden. Verzoekster is bovendien lid van de Bundugemeenschap, die zeer invloedrijk is. Door verzoekster te helpen en zich alzo te keren tegen de Bundugemeenschap is het leven van verzoeksters echtgenoot in gevaar, diende hij Sierra Leone te ontvluchten en verblijft hij momenteel in Guinee.

Verder meent verzoekster dat in haar hoofde wel een risico op het lijden van ernstige schade kan worden weerhouden. Waar verweerder aanvoert dat de vaststelling dat zij besneden is en dat zij dit zelf niet wist, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnt, stelt verzoekster dat zij nooit heeft verklaard dat zij niet besneden is. Zij heeft enkel verklaard dat zij nooit bewust een besnijdenis heeft ondergaan, hetgeen wordt bevestigd door de verklaring van dokter (G.K.) van 6 november 2013, waarin wordt gesteld dat verzoekster een gedeeltelijke genitale besnijdenis heeft ondergaan, vermoedelijk als kind. Uit statistieken blijkt trouwens dat 9% van de besneden vrouwen in Sierra Leone niet weet op welke leeftijd zij besneden zijn. De wijze waarop verzoekster besneden is (type 2) komt bovendien niet overeen met de vorm die in Sierra Leone veelvuldig voorkomt. Verzoekster heeft zich onttrokken aan de praktijken van besnijdenis door naar België te vluchten en zal bij een terugkeer naar Sierra Leone onmogelijk de straf van een ingrijpendere besnijdenis kunnen ontlopen. Verzoekster zou ook verplicht worden haar moeder op te volgen als sowe.

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: een medisch attest van dokter (G.K.) van 6 november 2013 (stuk 3), een medisch attest van dokter (G.K.) van 14 oktober 2013 (stuk 4), een verklaring van (S.M.B.) van 13 november 2013 (stuk 5), een verklaring van verzoeksters echtgenoot (stuk 6), een artikel van Wordpress van 23 november 2013 (stuk 7), een rapport in de "*African Journal of reproductive health*" van december 2012 (stuk 8), het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2011 (stuk 9), een artikel getiteld "*Mutilations Génitales Féminines en Sierra Leone*" van september 2011 (stuk 10) en een rapport van dokter (R.F.) van augustus 2007 (stuk 11).

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst of aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster stelt dat zij nooit heeft verklaard dat zij niet besneden is. Zij heeft enkel verklaard dat zij nooit bewust een besnijdenis heeft ondergaan, hetgeen wordt bevestigd door de verklaring van dokter (G.K.) van 6 november 2013 (verzoekschrift, stuk 3). Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij vreest dat haar moeder haar wil besnijden om haar op te volgen als sowe binnen de Bundugemeenschap (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Aangezien uit de medische attesten (verzoekschrift, stukken 3 en 4) blijkt dat verzoekster reeds besneden is (type 2), is het niet geloofwaardig dat haar moeder haar wil besnijden om haar op te volgen als sowe binnen de Bundugemeenschap. Dit klemt des te meer daar verzoekster voorhoudt dat zij niet wist dat zij besneden was (gehoorverslag CGVS, p. 13). Aangezien verzoekster verklaarde, en dit sinds verzoekster elf jaar oud was, dat haar moeder vertelde dat zij haar moeder diende op te volgen en verzoekster toen reeds opgroeide in de traditie van de sowe (gehoorverslag CGVS, p. 14), is het geheel ongeloofwaardig dat verzoekster nooit geïnformeerd heeft naar haar eigen besnijdenis en tot op de dag van het gehoor op het CGVS hieromtrent in het ongewisse was. Meer zelfs, verzoekster verklaarde dat telkens wanneer haar moeder haar wilde besnijden, zij wegliep (gehoorverslag CGVS, p. 16), hetgeen niet te rijmen valt met de bijgebrachte medische attesten dat zij reeds een besnijdenis type 2 ondergaan heeft noch met de vermeende functie van sowe van haar moeder. De verklaring van (S.M.B.) die verzoekster bijbrengt (stuk 5), kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het betreft immers een eenzijdige verklaring en heeft daarom een gesolliciteerd karakter. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat zij niet wilt dat iemand in Sierra Leone weet dat zij zich in België bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10), terwijl op de bijgebrachte verklaring van (S.M.B.) vermeldt staat dat verzoekster momenteel in België verblijft. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“Gezien van iemand die verondersteld en gedwongen wordt haar moeder op te volgen als sowe op zijn minst mag verwacht worden dat ze zelf weet of ze al dan niet lid is van de Bundugemeenschap (en dus besneden is), en gezien u dit blijkbaar helemaal niet wist, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen gedwongen te zijn uw moeder op te volgen als sowe.”*

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees gedwongen te worden haar moeder op te volgen als sowe en in dit kader besneden te worden, kan evenmin geloof gehecht worden aan haar vrees als straf een herbesnijdenis te moeten ondergaan omwille van het feit dat zij zich tegen de tradities van de Bundugemeenschap heeft gekeerd door haar land van herkomst te ontvluchten. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor nooit de vrees voor een herbesnijdenis als straf opwierp, zodat het aanvoeren van deze vrees in onderhavig verzoekschrift laattijdig is.

De artikels en rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukken 7-11) kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen, aangezien deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Dat haar echtgenoot naar Guinee verhuisd is, wordt niet meteen in twijfel getrokken. Gelet op het voorgaande kan echter niet worden aangenomen dat de aanleiding daartoe de door verzoekster

ingeroepen problemen zijn. De bijgebrachte verklaring van haar echtgenoot (verzoekschrift, stuk 6) doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst is het een eenzijdige verklaring en heeft het dus een gesolliciteerd karakter. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS